

Érettségi találkozó.

Megható jeleneteknek volt a színhelyc intézetünk folyó évi június 29-én, mikor az 1912—13. iskolai évben érettségizett növendékei gyűltek össze harminc éves találkozóra. A 25 érettségizett növendék közül 13-an tértek vissza ez alkalommal az Alma Mater falai közé, hogy a mult emlékein elmerengve hitet tegyenek az ősi intézet iránti ragaszkodásukról, forró szeretetükről és erőt merítsenek a jövőre.

Az öregdiákok, kiknek szemén és arcán a mélységes megindulás jelei mutatkoztak hozátartozóikkal, tanáraikkal *Ferencz Gyulával* és *vitéz Antal Áronnal* d. e. 9 óra tájban gyülekeztek a gimnázium bejárata előtt, ahonnan testületileg Csiksomlyóra vonultak. Itt a kegytemplomban *Darvas Albert* plehános, öregdiák ünnepélyes szent misét celebrált, amely alatt a visszatérő öregdiákok könnyes szemekkel néztek fel a csodatevő Istenanya szépséges szobrára, az új ruhába öltöztetett istenházára s áhítatos lélekkel hallgattak az Istent a hangok csodálatos harmoniáján dicsérő orgonára. Tekintetük sokszor végig járta a csodaszép templomnak minden zegét-zugát, ahonnan hangosan szólt hozzájuk a hosszú gyermeki mult s egy nagy darab magyar történelem.

Mise végén elfogódott lélekkel és meghatódott hangon mondotta el a miséző pap egyházi beszédét, amelyben mélységes hittel és meggyőződéssel szegezte le az örök, nagy és megmásíthatatlan igazságot, hogy tér és idő felett Ur az Isten és az ő egyszülött fia Krisztus.

A felsemlő egyházi szertartás után a Kicsi Somlyó alá, a borvizhez vonult a társaság, ahol felelevenítették a régi csiksomlyói diákélet ezerszinü emlékeit, az iskolai és internátusi életnek oly sok ízét és savát. Megszóltak az öreg falak, beszélt a szép nagy füves tornakert, a Kicsi Somlyó, a Nagy Somlyó, a Fitódra vezető út, a kálvária, a barátok kertje, az ambitus, az erdő, a székútja és a rét...

Csiksomlyóról még a délelőtt visszatért a társaság Csikszeredába, közben azonban betért volt osztályfőnökének *Borcza Gergelynek* székútja melletti lakásába, hogy tiszteletét, ragaszkodását tolmácsolja volt tanárának, aki gyenge egészségi állapota miatt nem vett részt a találkozón. *Borcza Gergely* meghatottan szemlélte a régenlátott arcokat, mélyen nézett a szemébe minden öreg tanítványának s bámulatos,

hogy mindenkit megismert, még azokat is, akiket harminc éve nem látott.

Visszatérve a Seytő Mária gimnáziumba a tanári szobában a családtagok jelenlétében kezdetét vette egy kedves kis családi ünnepség, amelyen az emlékezés mellett gyakorlati természetű kérdések is megnyugtató megoldást nyertek. Az ünnepség a Magyar Hiszekegy elmondásával kezdődött, amelynek elhangzása után *dr. Ábrahám Ambrus* öregdiák, premontrei kanonok, a Horthy Miklós Tudományegyetem nyilvános rendes tanára emelkedett szólásra és meleg szavakkal emlékezett meg a harmincéves multról.

A beszédet, amelyben filmszerűleg pergett le az elmúlt diákéletnek sok-sok édes és fájdalmas emléke, mélységes megindulással és könnyes szemekkel hallgatták végig a jelenlévők.

Ezután *Pataki József* a gimnázium igazgatója üdvözölte az öregdiákokat, majd megkapó szavakkal ecsetelte az iskola szellemének változatlanóságát, folytatólagosságát, hangsúlyozva azt, hogy a mai tanári kar is szívvel-lelélekkel törekszik arra, hogy a ma láncszemként kapcsolja egybe a multat és az örök magyar jövőt.

Az igazgató lelkes és hangulatos beszéde után *dr. Ábrahám Ambrus* felvetette azt a gondolatot, amiről már a meghívókon, illetőleg tájékoztatón is szó volt, amely szerint illő volna, hogy a szép számban jelen lévő öregdiákok találkozásuk alkalmából valamiféle emléket létesítsenek, amely példaképpül szolgálhat az eljövendő csapatoknak, nevelő szellemével emeli a diákság kulturális színvonalát és segítséget nyújt a tanulni vágyó csiki falusi gyermekeknek. Hangsúlyozta, hogy nézete szerint legjobb volna, ha az egybegyűlt öregdiákok vállalnák valamely tehetséges és szegénysorsu csiki falusi gyermeknek hosszabb-rövidebb ideig tartó neveltetését. Szükséges volna, hogy az iskola hősi halottainak nevét megörökítő emléktábla felállításához is tehetségükhöz mértén hozzájáruljanak.

Dr. Ábrahám Ambrus indítványát hosszabb eszmecsere követte, amelynek eredménye képen fenti nemes és általánosan helyeselt céloknak megvalósítása érdekében az öregdiákok pillanatok alatt 1300 pengőt adtak össze, amelynek hovatfordítására vonatkozólag határozatot hoztak.

A határozat értelmében az összeg a következőképpen használandó fel: 1. Neveltessék az 1943–44. tanév folyamán egy csiki szegény falusi székely gyermek a csikszeredei gimnáziumban. 2. 160 P-t kapjon tan- és vizsgadíjra Szöcs Béla dánfalvi magántanuló. 3. A megmaradó összeg és a még utólag befolyó pénz szolgáljon a

gimnázium hősihalottainak szánt emléktábla felállítására. 4. A végrehajtással kapcsolatos kérdésekben a gimnázium igazgatója, *vitéz Antal Áron* és *vitéz Albert Vilmos* tanárok alkotta háromtagú bizottság dönt.

Ezzel a hivatalos találkozó véget is ért. A társaság az igazgató irodájába vonult, az öregdiákok nevüket beírták az intézet emlékönyvébe, majd megtekintették a folyosón levő régi tablókat, az intézet kápolnáját, a második emeleten az egykori VIII. osztályt, amelyben ma az ásványtani, földtani és őslénytani gyűjtemény van elhelyezve, az állattani gyűjteményt, a természetrajzi előkészítőt és előadót. Elidőztek a régi, kedves folyósókön, ahonnan visszahangzott a múlt s beszélt, a törekvő, haladó és bizó gyermeki lélek.

Ide s tova volt két óra, amikor a tanárok, tanítványok és családtagok az „Otthon” étterembe tértek, ahol a legjobb hangulatban együtt ebédeltek. Ebéd közben dr. Ábrahám Ambrus az őszinte tisztelet, ragaszkodás és szeretet hangján köszöntötte Ferencz Gyula és *vitéz Antal Áron* jelenlevő tanátokat és szeretettel emlékezett meg a távol lévő Borcsa Gergelyről is. — Az üdvözlésre *vitéz Antal Áron* tanár válaszolt. Hangsúlyozta, hogy az a ragaszkodás és szeretet, mely mindenfelől feléje árad, számára különös öröm és bőséges elégtétel azokért a fővisekért, amelyeket az élet a tanár lelkébe szúr. A társaság hölgy tagjait Fejér Manó dr., karcfalvi körorvos, a gimnázium igazgatóját dr. Szöcs József az OTI központi igazgatója köszöntötte. Helwig Vilmos könnyekig meghatottan olvasta fel az akadályoztatása miatt távol lévő Fejér Károly, Székely Károly és Albert István leveleit, amelyek tele voltak a harminc év előtti múlt szívével és színével, s amelyek a legnagyobb szeretet és legőszintébb hála hangján emlékeztek meg az egymás szomszédságában lévő csodaszép Alma Materekről, a bennük szerzett életre szóló értékekről, a tájról az időről. — Ugyancsak Helwig Vilmos olvasta fel dr. Csiky János kórházigazgató főorvos táviratát, aki távolmaradását kimentette és a többség elfogadta nemes cél megvalósítására 200 P. ajánlott fel. Székely Károly p. ü. tanácsos és Blénessy Sándor 100—100 P.-öt küldött be postán.

A társaság a legigazibb családi hangulatban a késő esti órákig maradt együtt, amikor is szemükben csillogó könnyekkel s egy minden tekintetben szép napnak emlékével váltak el egymástól ők, az öreg diákok, akik egymást önzetlenül, igazán szeretik.

A találkozáson résztvettek: András Gyárfás, dr. Ábrahám Ambrus, *vitéz Balogh Elek*, Bencze Béla, Darvas Albert, dr. Fejér Manó, Helwig Vilmos, Kertész Béla, *vitéz László Károly*, Molnár János, Székely Rezső, dr. Szöcs József és Xántusz Dávid.

Dr. Ábrahám Ambrus.

Húszéves találkozó.

Július 10-én az intézet 1923-ban érettségizett növendékei gyűltek össze húszéves érettségi találkozóra. Dél előtt 9 órakor az intézet kápolnájában volt osztályfőnökük *dr. Csipak Lajos* mondott ünnepélyes szentmisét a szép számmal összegyűlt öregdiákok és hozzátartozóik jelenlétében. A szentmise alatt valamennyi öregdiák a szentáldozáshoz járult. A szentbeszédet *Dóczy Gábor* plebános, öregdiák mondta rámutatva arra, hogy az Isten és az ember közti legrövidebb utat Jézus vont meg és mindnyájunknak ezen kell haladnunk, hogy célba érjünk. A szentmise után az egybegyűltek a tanári szobába mentek, ahol bejegyezték nevüket az intézet emlékkönyvébe, majd *Szász Gergely* polgármester, öregdiák üdvözölte az Alma Matert és volt tanárait. Kiemelte, hogy mindnyájan különösen hálásak azért a nevelésért, amely a legnehezebb időkben is biztosította fajukhoz való hűségüket. Az intézet nevében *Pataki József* igazgató, a régi tanárok nevében pedig *dr. Csipak Lajos* volt osztályfőnök üdvözölte az egybegyűlt öregdiákokat.

Este közös vacsora volt az Otthon étteremben. A legmelegebb hangulatban a késő esti órákig maradt együtt a társaság. Az öregdiákok elhatározták, hogy egy jótehetségű szegény székely gyermeket fognak taníttatni az 1943–44. tanévben. — Ezenkívül tehetségükhöz mértén hozzájárulnak a hősi emlékmű költségeinek fedezéséhez.

A találkozón részt vettek: Balázs Ilona, Biró Ilona, Bálint Magda, Asztalos József, Bakcsi Károly, Dóczy Gábor, Gál Antal, dr. Nagy András, Szakács Géza, Szász Gergely és Vitos Rezső.
